

Крапля води

Ганс Крістіан Андерсен

Переклад Михайла Старицького

Ви, певно, знаєте побільшаюче скло, — таке кругленьке опуке шкельце, що всячину побільшує, мо', в сто крат? Візьміть-но до рук лишень та подивіться кріз нього на краплю водиці, — яку силу вбачите ви малесеньких дивовижних створінь, що простим оком не уздріти б зроду! А проте вони дійсно живуть, і нема тут омани. Крапля видає тоді за цілу тарілку, повнісіньку морських павуків, що аж кишать та плигають один через одного. Та які ж ненатлі вони — страх! Шматують один у одного руки і ноги, передні і задні частини, а проте все-таки — якось веселі й контеті![45]

Так ото був собі один старезний дід; люди його звали — Кріббель-Краббель, бо таке й було його ймення. Він хотів з кожної речі собі мати найкраще, і як часом не можна було йому цього просто дістати, то він удавався до чарів.

От сидів він раз і дивився кріз те побільшаюче скло на краплю води, що дістав він з калюжі у рові! Світе мій! Який же там був гармидер та шарварок! Тисячі створінь манюсіньких метушились, бігали і скакали: той того рве, той — шматує, а той — і цілком ковтає!

— Брр!.. Аж дивитися гидко! — сказав старий Кріббель-Краббель. — Невже пак не можна їх до того привести, щоб жили в супокі та згоді? Щоб кожен тільки про себе й дбав, других не чіпаючи?

Думав-гадав він, та нічого, мабуть, не вигadaв, от і узявся до чарів.

— Треба їм барви додати, щоб були примітніші на око! — сказав дід і влив до болотної краплі якусь крапельночку, немов вина червоного; але була то навсправжки відьмача кров, найкращого ґатунку. Зразу всі оті дивовижні створіння зробились рожевими; крапля стала схожа на місто, де по вулицях аж кишіло диких та голих людей.

— Що се такого? — спитався другий старий чарівник; він хоч і не мав назвиська, але був ще мудріший.

— Ат! Одгадай, коли хочеш, що це? — сказав Кріббель-Краббель. — То я його навіть подарую тобі! Тільки це не так латво зробити, коли не знаєш, що воно й звідки!

От чарівник той і позирнув кріз побільшаюче скло. Справді — перед ним було наче місто велике, де по вулицях бігали усі люди геть голісінькими! Страховина така. Господи! Але ще страшніше було поглянути, як кожне звірятко токмачило і пхало друге; щипало й кусало, шматувало й глимало![46] Тії, що були напереді, тиснулись назад, а задні штовхались уперед!

— Глянь, глянь! У нього нога за мою довша!.. Пріч її, геть! — Ковть, і вже — по нозі! — А в цього онде пухир! Йому боляче, певно! Хай же буде ще більше! Лапай його!

Кинулись на нього гуртом — і давай рвати і шматувати, поки не проковтнули цілком з пухирем тим! Ото не ходи пухирастим! А онде одна звіринка сидить собі, наче

панянка, така плохесенька, нікого не займе, бажа тільки супокою та згоди... Але даремна річ! Кинулась і на неї та неси́та голота та й розірвала на шмаття!

— Це прекумедно! — сказав чарівник.

— Так! Але, як же ти думаєш, — що воно? — спитався Кріббель-Краббель. — Чи зможеш ти це одгадати?

— Ет! Хіба ж не видимо? — обізвався чарівник. — Це — Париж або друге яке столичне місто велике: вони пак одно до одного схожі! Ну, мовляв, — місто велике, та й годі!

— Це болото! — сказав Кріббель-Краббель.

Примітки

45

Контетий — задоволений.

46

Глимати — жадібно ковтати.